

[Udenrigsministeren]

skrift senere hen; det er muligt, at jeg stadig ikke forstår det. Men jeg forstod det simpelt hen ikke.

Men jeg vil nok sige, at vi er, skal vi sige politisk og moralsk forpligtede til i hvert fald inden årets udgang at svare på, om vi vil vælge en observatørstatus eller et medlemskab. Det må ligge i situationen. Men jeg vil gerne gøre det klart samtidig, at man ikke er forpligtet til at melde sig ind i Vestunionen, fordi man siger ja til Den Europæiske Union. Deri har hr. Bjørn Westh fuldstændig ret. Man kan sagtens stemme ja den 2. juni og så stadig mene, at man ikke skal være medlem.

Sagen er jo den, at spørgsmålet om at gøre Vestunionen til en integrerende del af Den Europæiske Union er et spørgsmål, der først skal tages stilling til senere, og det bliver sandsynligvis i 1996-97. Og til den tid er det jo også en beslutning – hvor alle medlemmer af Den Europæiske Union til den tid skal være med til at træffe beslutningen – der i givet fald skal træffes ved enstemmighed. Så det er fuldstændig rigtigt, men det ændrer altså ikke ved den situation, at Vestunionen i dag er en realitet i det, jeg kaldte det europæiske sikkerhedspolitiske landskab.

Så er det meget flot at sige, at »man har taget stilling«. Jeg går ud fra, at alle de, der har taget stilling og bekendtgør det så bastant, er rede til at lade sig påvirke af, hvad der sker i de kommende måneder. Jeg går ud fra, at det f.eks. må gøre indtryk, hvis det viser sig, at Danmark er det eneste land i kredsen af europæiske NATO-lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, som vælger slet ikke at have anden forbindelse med Vestunionen end en observatørstatus. Det burde dog gøre indtryk. Så jeg vil advare imod disse meget bastante stillingtagender, før man har sat sig ind i, hvad det er for en udvikling, der foregår for øjeblikket. Og jeg vil erklære mig meget enig med hr. Gade i, at det, der er behov for, er en god og solid debat.

Den tidsramme, jeg talte om, ja, det er den tidsramme, som ligger inden årets udgang. Da forventer man at få et svar fra Danmark, ligesom man forventer at få et svar fra andre, der har fået en invitation. Om så invitationen står åben efter den dato, det kan jeg ikke sige noget om. Jeg kan bare sige, at jo længere man venter, jo vanskeligere bliver det at få medindfly-

delse på det, der foregår for øjeblikket, uanset om Danmark er med eller ej. Så det er altså Danmarks interesser, man skal se på: Hvor er det, vi plejer at være med? Skal vi fortsat være det, ja, så må man tage stilling.

Arne Melchior (CD):

Jeg beklager da, at udenrigsministeren ikke forstod mit yderst hjælpsomme spørgsmål. Det er langtfra givet, at årsagen hertil er min manglende formuleringsevne. Jeg skal så gentage det:

Vi har den situation, at udenrigsministeren – også inden spørgetiden i dag – var vidende om, at et flertal af mandater i denne sal har vendt sig imod dansk medlemskab af Vestunionen. Alligevel fremturer udenrigsministeren energisk og grundigt med at advokere for sit synspunkt. Jeg er selv en af dem, der har været skeptisk – indtil meget tvivlende – tidligere, men som har ladet sig overbevise om, at som tingene er gået frem, og med de relationer, der er blevet, ikke mindst til USA, og USA's stillingtagen til Vestunionen, begrundet det en ændret stillingtagen. Så er det, jeg spørger: Når udenrigsministeren optimistisk fremturer, hvad jeg bakker ham op i, så må det da ligge – og det kan vel kun besvares med ja eller jo – i en formodning om, at det vil være muligt at overtale nogle, formentlig primært i Socialdemokratiet, til at lade sig overbevise dels af udviklingen, dels af argumenterne.

Kan det besvares med et ja, vil jeg være taknemmelig.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nu forstod jeg det. Og hr. Arne Melchior har fuldstændig ret i, at selvfølgelig har jeg da en tyrkertro på, at selv om der er et flertal i dag, der spænder skyklapperne på og siger: Uha, det vil vi ikke høre noget om, vil man da lade sig påvirke af den virkelighed, der gradvis trænger ind på folk. Jeg fremturer jo ikke for at skabe kævl og ballade, men fordi jeg gerne vil leve op til det, jeg opfatter som min forpligtelse, nemlig at orientere Tinget loyalt om, hvad der sker i verden omkring os.

Ikke mindst når vi ser på udviklingen i Norge, der jo også her i Folketinget plejer at spille en vis rolle for holdningsdannelsen, synes jeg jo, at det må være noget, der kommer til at påvirke brede kredse her i Folketinget. Vi ved, at